

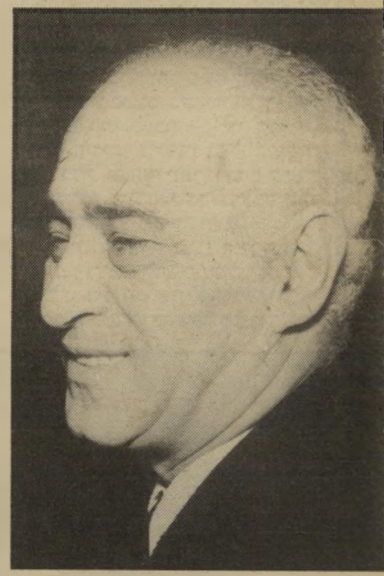
נעמי רין

חיייהם המשותפים של מנסור פרג'ר (30) ואשתו הירדררו בתקופה האחרונה. הם לא הסתדרו זה עם זה, הירבו לריב ומיררו זה לזה את החיים. הפיצוץ הגדול היה לפני שבועות אחרים. בנייהוג, שהם ממוצא פרסי, תושבי קריית-שלום, הורים לילדה שלוש, הגיעו הפעם למישטרה.

האשה הגישה תלונה, טענה שבעלה תקף אותה וניסה לאונס אותה. מנסור, העובד כמלאצר במיסערה בתחנה המרכזית ובתל-אביב, הכחיש את עניין התקיפה והניסיון לאונס.

ראה ויזב. כשבוע שעבר סיפר הבעל בבית-דין מישפט השלום בתל-אביב שאשתו, מנעה את עצמה ממנו במשך 10 ימים. בערב היום ה-11, לדבריו, היא יצאה מן המיקלחת, טריה ורעננה, והוא רצה לקיים איתה יחסי-מיני.

עורך-דין יוסף סלטון, שייצג את פרג'ר, סיפר לשופט, חיים אילת, שבי



שופט אילת הבעל ניסה לאונס

שלב די מוקדם נוכח הבעל לדעת שאשתו נמצאת במחזור החודשי שלה, ועוזב אותה. אבל זה לא הפריע לאשה להתלונן במישטרה שעד לרגע שבו החליט לוותר על העניין, הוא השתמש בכוח, תקף אותה, וניסה לאונס אותה.

עורך-דין סלטון טען שהיא בוודאי חיפשה תירוץ, כדי למרר את חייה הבעל. האשה, שיוצגה על-ידי התובע המישטרה, סיפרה: "התחננתי שהוא יעזוב אותי, והוא לא עזב". היא גם טענה שמנסור נתן לה סטירה באותו לילה. הבעל הכחיש את עניין הסטירה.

יריקה בפרצוף. טענה נוספת של האשה: בתחנת-המישטרה ירק לה מנסור בפרצוף. "זה מפני שהוא נעלב בגלל התלונה שהיא הגישה נגדו", אמר סלטון. את עניין היריקה הבעל לא הכחיש.

השופט אילת האמין לאשה, טען בסיכום ש"אין לתת לבעל להשוב שהאשה היא רכוש, והוא יכול לעשות בה מה שהוא רוצה", ושלה את מנסור פרג'ר לשישה חודשי מאסר בפועל, כשהוא מצרף אליהם שישה חודשי מאסר על-בנתא.

עורך-דין סלטון מתכוון לערער על גזר-הדין בבית-המישפט המחוזי.

הבן עומד להתחתן ואינו יכול להיכנס לביתו, מפני שאלמנת האב יושבת שם, והנושים מעקלים את הרכוש בגלל חובות של מאות אלפים

הקרב על הרכוש

תונתו של לירון נלסון עם חברתו, ג'ודי, תערך באילת בסוף חודש זה. מזה כמה חודשים הוא מבקש ממריאן, אלמנתו של אביו, לעזוב את דירת אביו, שאותה הוא ירש, כדי לאפשר לו להתגורר בה עם

אשתו-לעתידי. בינתיים הוא גר בכפר של נלסון על חוף ימה של טאבה, בחדר אחד ללא שרתים וללא מיטבה.

אחרי פניות רבות, שבהן ביקש לירון ממריאן לפנות את הדירה, ולאחר שהציע למריאן סכום-כסף נכבד, סירבה מריאן להצעותיו של לירון ופנתה למשרדם של עורכי-הדין אלכסנדר זק וחרותה הראל, שהגישו בשמה תביעה נגד עיזבונו של רפי ובנו לירון, כמוציא-למפעל של הצ'יאה. בתביעה התבקש בית-המישפט לאשר למריאן מהעזבונו מזונות זמניים, ולקבוע את מזונותיה הקבועים.

עם נירסום צוואתו של רפי נודע כי הוריש את כל רכושו לבנו לירון. אנשים הופתעו מכך שרפי השאיר את אלמנתו בחוסר-כל, וגם לבנו גיא, מנישואיו הראשונים, לא הוריש דבר. לחבריו הקרובים של רפי נראה הדבר מובן. הם ידעו על מערכת-היחסים המעורערת בין רפי ומריאן. הם גם ידעו על ניסיונותיו של רפי לקרב אליו את גיא, שחי עם אמו בארצות-הברית.

אשתו הקודמת של רפי, בת למישפחה מכובדת, היא בת אחיו של השופט דב לוי. היא עזבה את הארץ עם בנה, גיא, לאחר גירושיה מרפי. באותה תקופה לא היתה הפרטה מצוייה בכיסו של רפי, שחי חיי-הרפתקן.

בארצות-הברית התחנתה גרושתו של רפי עם הכוריאוגרף הכושי מק' קייל, אדם חביב ותרבותי, והם גידלו את גיא ביחד.

לאחר שנים, כשהכפר של רפי החל מכניס רווחים, הוא השקיע את כספו בכמה עסקים, רובם באילת. בין השאר רכש מיסעדה שהפכה ליוקרית בשם ברקודה. היום מושכרת המיסעדה תמורת 2500 דולר לחודש.

לפני שמונה שנים נסע רפי לארצות-הברית כדי לפגוש את בנו גיא. במשך שנים לא היה כל קשר ביניהם.

כשפגש רפי בלוס-אנג'לס את בנו שהיה אז בן 19, היה רפי נרגש. רפי

נעמי אדווה

תצהירו של לירון נלסון בבית-המישפט: הם עמדו להיפרד

תפיס ביניהם, עברה המבקשת להתגורר בביתו של המנוח. כ-10 חודשים לאחר חתימתו על הסכם זה הלך אבי לעולמו. זמן קצר ביותר לאחר תחילת חייהם המשותפים של המבקשת והמנוח, התערערו היחסים ביניהם לחלוטין, והגידו עו למבוי סתום.

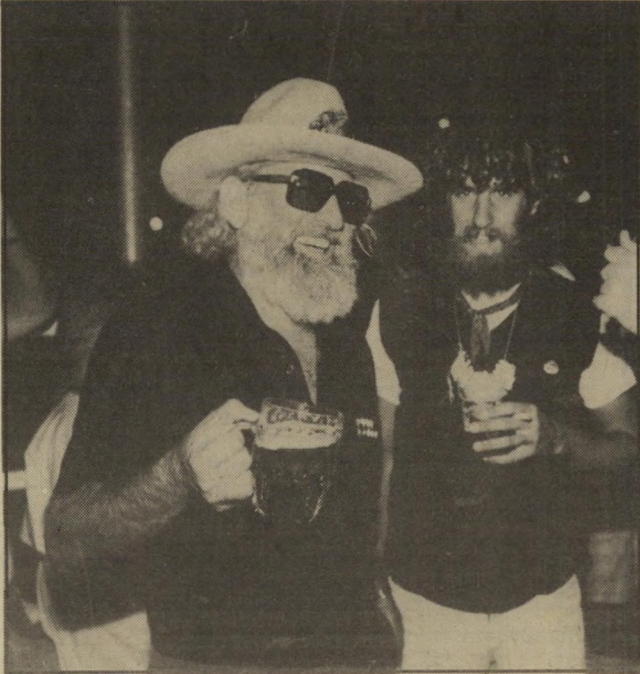
המבקשת הירבתה להתלונן, לפני כל מכריו ומודעיו של המנוח, על כך שחייה המשותפים עם המנוח אינם יכולים להימשך, על-ידי שהמנוח קופץ

לת הדומה לחיי מישפחה. (הסכם החיים המשותפים). הסכם זה כלל התנאות מפורשות, שלפיהן לא רכשה המבקשת, והיא אף לא היתה עתירה לרכוש, זכויות כל שהן ברכושו ובנכסיו של אבי המנוח, לא באלה שהיו בבעלותו ביום חתימת הסכם-הנישואין ולא בכל רכוש או נכס שיהיו מתווספים לנכסיו בזמן כל שהם במהלך חייהם המשותפים שלו ושל המבקשת. לאחר חתימת הסכם-החיים-המשותף



פרקליט שיפמן, לא מניע לה כלום

כך שהוא מגלה כלפיה יחס של אדישות, חוסר-איכפתיות והתנכרות. ידוע לי שבעודו בחיים — ועד ליום פטירתו — נהג המנוח ליתן למבקשת סכום חודשי של 600 ש"ח לסיפוק כל צרכיה האישיים, כגון מספר רות, מכונני-יופי, תרופות במידת הצורך, ביגוד, הגעלה ואף חלק מההוצאות שנהג המנוח להקציב לה לצורכי מחיית, ייתה, הוצאותיה והוצאות משקיביתם המשותף. חייהם המשותפים של המבקשת והמנוח תחת קורת-גג אחת החלו בחודש מרס 1987, לאחר שביום 22.3.87 תם בנייהם הסכם בכתב, שבו הצהירו שניהם על רצונם לחיות יחדיו במסגרת



נלסון ולירון

הוא נתן לה 600 ש"ח לחודש.

צילום: מילטון

המבקשת מצידה טרחה בנייהול משקיביתו של המנוח, עסקה בעבודות